(usus fructus) může povoliti (rozh. ze dne 30. května 1888 č. 6502, sb. č. 12.207) Teprvé smrtí manželovou stává se obvěnění likvidním a stává se bez další úmluvy svobodným vlastnictvím manželčiným a to i tehdá, když by manželi nepřipadlo věno pro případ, že by manželku přežil. Manžel není povinen zříditi obvěnění, podobně jako manželka není povinna dáti věno. Ani ženich ani jeho rodiče nejsou zavázáni určiti obvěnění. Zemře-li manželka před manželem, stane se přípověď dáti obvěnění bezpředmětnou; dědicové manželčini nemají nároku na obvěnění. Obvěnění je však jednáním záplatným, nikoliv darováním, neboť předpokládá zajištění věna, k jehož rozmnožení jest právě určeno. Poručník neb opatrovník nesvéprávné nevěsty jsou povinni pečovati o pojištění umluveného obvěnění. Ve všech ostatních případech není však nevěsta oprávněna žádati za pojištění obvěnění; též v tomto směru liší se obvěnění od věna, neboť § 1275 o. o. z. připouští při odevzdání věna neb hrozí-li nebezpečí, pojištění věna, avšak nezmiňuje se o pojištění obvěnění, leč že by byla nevěsta nesvéprávnou.

Věřitelé konkursní viz Konkurs, Nároky věřitelů konkursních a Podstata konkursní.

Věřitelé pozůstalostní viz Pozůstalost a Konvokace věřitelů pozůstalostních.

Věřitelé zástavní viz Právo zástavní.

Věstník policejní ústřední.

Věstník tento slouží k tomu, aby v patrnosti vedeny byly v obvodu policejním sběhší se události, jež vliv mají na celé mocnářství; jest tedy určen věstník policejní pro veškery části říše. Ústřední věstník policejní byl rozh. min. vnitra ze dne 31. října 1833 č. 17.868 v život uveden.

I. Program.

U četných ředitelství policejních v Rakousku již od dob dávných byly zřízeny a dosud existují pod jmény různými a v různých útvarech věstníky, jako na př. policejní oznamovatel, listy evidenční a návěstní atd. Účelem těchto věstníků jest zjednati znalosť a přehled událostí, pozorování a osobností pro úředníky policejní důležitých a zároveň napomáhati pátrání, pronásledování a dohledu nad osobami i věcmi; řádu veřejnému nebezpečnými. Veškeré tyto pomůcky služby policejní jsou však čistě místní povahy a použiti jich lze v obvodu jednotlivého města neb země korunní, ve které se vydávají. Všeobecného na celé mocnářství se vztahujícího věstníku v Rakousku není. Nelze upříti, že tím působnosť policie trpí a že by na rychlosti a důraznosti, na jednotě a shodném rozhodování získala, kdyby na místě dosavádních provincialních listů byl po ruce jediný na celé mocnářství se vztahující věstník, jehož veškeré části říše by současně používati mohly. Tyto okolnosti, jakož i vzrůstající agenda policejní správy činí nutným zřízení ústředního věstníku policejního.

II. Redakce.

1. Ústřední policejní věstník vydává zvláštní redakční kancelář při nejvyšší policejní instanci zřízená.

2. Věstník jest rozdělen ne dle časových period, nýbrž dle míry materialu se naskytnuvšího a opatřen indexem. Vydáván jest v číslech po sobě jdoucích.

3. Obsah rozpadá se ve 4 oddíly a to: v oddíl pro rozkazy zatýkací, druhý pro pátrání třetí pro dohled, konečně čtvrtý pro policejní zápisky.

Oddíl I. obsahuje vše to, co se na stíhání, zatýkání osob vztahuje, dále listy zatýkací a nařízení o vazbě a předvedení soudů trestních nebo orgánů bezpečnostních. Oddíl II. má za předmět politická pátrání jako: podezřelé osoby, hnance, kteří na ustanovené místo se nedostavili, individua, která z policejního dozoru zmizela; ztráta cenných a důležitých zjevů neb věcí vedle různých popisů a vyhlášek na to se vztahujících, zejména oznámení všech větších zločinů s úplným popisem skutku a všech dat, která sloužiti mohou ku vypátrání a zatčení pachatele. Dále popisy nalezených věcí, jež by ze zločinu pocházeti mohly, pak popisy mrtvol neznámých, jejichž stav poukazuje na spáchání zločinu, sebevraždy neb neštěstí.

Oddíl III. jest určen: pro popisy, oznámení a rozkazy ohledně osob, věcí neb událostí, kteréž obzvláštního dohledu vyžadují.

III. Rozdělování a uveřejňování.

Věstník zasílá se poštou zpravidla bezprostředně všem těm úřadům a orgánům, jež zasílají věstníku zprávy nebo které nejvyššímu úřadu policejnímu zřejmě přání vyslovily, že chtějí řečeného věstníku v úřadování používati. Tu vychází se s hlediska, že věstník tento, výhradně zájmům policie sloužící, není určen ku všeobecnému rozšíření, nýbrž předem sloužiti má, by zpravoval přednosty různých úřadů státních, do jichž kompetence policie náleží jako na př. místodržící, zemské presidenty a jich referenty. Toto určení ústředního listu policejního má nutně za následek, že lze jej používati pouze v mezích služby policejní, a jmenovitě, že nelze obsah jeho sdíleti s kruhy nepovolanými. Sdělení o zahájeném trestním vyšetřování za příčinou vyhlášek ve věstníku, smí se státi jen s největší obezřetností a jen tehdá, jestliže z uveřejnění tohoto ujma pro výkon spravedlnosti nehrozí. Zejména jest míti zření k tomu, aby nenastala uveřejněním okolnosti, jíž v tajnosti jest zachovati, kolise mezi podílníky a spoluvinníky, svědky a jinými osobami neb odstranění předmětů, prostředků nebo stop trestního činu.

Vězení (v právu soukromém).

I. Starý soudní řád znal vězení jen jako zajišťovací prostředek poskytnutý žalobci, byl-li žalovaný podezřelým z útěku. Předpokládala se tu ovšem dospělá pohledávka. Podezření útěku bylo třeba hodnověrně osvědčiti; dle panující praxe mohlo se tak státi předložením vysvědčení osob. Předpisů starého s. ř. o tomto vězení nedotkl se zákon ze dne 4. května 1868 č. 24 ř. z., jímž byla zrušena exekuce na osobu dlužníkovu. Některé osoby byly osvobozeny od vězení (vojíni, konsulové některých států a j.). Vězení povolil soud beze všeho, jestliže věřitel donesl listiny, jež pohledávku úplně prokazovaly a jež odpůrce za pravé uznal. Neměl-li však věřitel dostatečných průvodů povolil soudce vězení jen tehdá, složil-li věřitel dostatečnou jistotu pro škodu a pohanu dlužníkovi tím vzniklou. Vězení nařídíti mohl z pravidla jen soud, u něhož osoba, za jejíž uvěznění se žádalo, mohla býti žalována. Způsob věznění posoudil soud, který mohl po případě i vězení domácí připustiti. Vězení zrušovalo se složením jistoty za pohledávku, pro kterou se za uvěznění žádalo.

II. O povaze a přípustnosti vězení dle platného řádu exekučního viz čl. Vazba (v říz. exek.). K tomu doložiti sluší, že když výkon exekuce pro pohledávky peněžité zůstane bez výsledku a dlužník nedostaví se k roku položenému k vykonání přísahy manifestační (vyje-